

Arrest

nr. 282 977 van 10 januari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 maart 2022 dient verzoekster een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. De aanvraag wordt op 3 mei 2022 ongegrond verklaard en betekend op 30 mei 2022. Het beroep hiertegen is verworpen bij arrest nr. 282 976 van 10 januari 2023.

Op dezelfde dag wordt ook een beslissing om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw,

Naam + voornaam: B., F.
geboortedatum: X
geboorteplaats: A. Z.
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig paspoort.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“Schending van art. 7, eerste lid, 2°, artikel 74/14 § 3 en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids-, en redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 3 en 8 EVRM.

Eerste onderdeel,

Er wordt een termijn gegeven van 30 dagen om het grondgebied te verlaten. De beslissing vermeldt geen wettelijke grondslag voor het verlenen van deze termijn. Zelfs zo zou aanvaard worden dat de beslissing in verband met de termijn steunt op artikel 74/14 vreemdelingenwet, dan nog dient aangetoond te worden op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 vreemdelingenwet, de afwijking steunt. Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden daar ze de formele motivering schendt.

Tweede onderdeel,

Zelfs zo er toepassing zou kunnen gemaakt worden van één van de mogelijkheden van artikel 74/14 vreemdelingenwet moet die afwijking op zich gemotiveerd worden. Vermeld artikel bepaalt immers dat er van de termijn van dertig dagen ‘kan’ van afgeweken worden, zodat het om een discretionaire bevoegdheid gaat en niet om een verplichte toepassing. Deze discretionaire bevoegdheid vereist een concrete, specifieke en afdoende motivering. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert een automatische toepassing. Verzoekster verwijst in dit verband naar het UDN-arrest RvV n° 168 653 van 30 mei 2016 waarbij in verband met toepassing van een ander onderdeel van hetzelfde artikel 74/14 § 3 (met name 1° en 3°) de schending van de zorgvuldigheidsverplichting werd aanvaard en gesteld wordt dat voor toepassing van artikel 74/14 §3, 1° en 3° (risico op onderduiken; gevaar voor openbare orde) na ‘een zeer zorgvuldig en individueel onderzoek’ en dat voor het criterium ‘risico op onderduiken’ het motief dat betrokkene geen officieel adres in België heeft ‘voorkomt als een stereotiepe motivering en in elk geval geen blijk geeft van een voldoende zorgvuldig onderzoek naar de ernstige en objectieve elementen die in hoofde van de verzoeken zouden wijzen op een risico dat hij zou onderduiken.’

In die zaak heeft de RvV de schorsing bij UDN bevolen omdat zij van oordeel was dat artikel 74/14 §3, 3° vreemdelingenwet geschonden was. De dochter van verzoekster sluit zich aan bij die zienswijze en meent dat de gehanteerde principes van zorgvuldig en individueel onderzoek, evenzeer in casu opgaan. Ook om die reden is de beslissing nietig.

Derde onderdeel,

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel. Er diende een

proportionaliteitsafweging gemaakt te worden in het kader van artikel 3 en 8 EVRM. Verzoekster heeft in haar aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet uitvoerig uiteengezet dat zij bijzondere medische opvolging behoeft. Meer bepaald dient verzoekster in ieder geval om de drie maanden op controle te gaan bij een oncoloog. Indien daarvoor aanwijzingen bestaan, zal om de zes maanden een CTI of MRI scan worden uitgevoerd. In het eerste jaar is een dergelijke scan verplicht. Tot op heden, krijgt verzoekster nog dagelijks insputingen voor haar bloedsomloop fraxiparine sc 0.4 cc. Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 3 en 8 EVRM.

2.2. De Raad van State stelt in arrest nr. 254 377 van 1 september 2022: *“De in artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om in een aantal gevallen de in § 1, van het zelfde artikel bepaalde “normale” termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten te verminderen tot “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn”, doet geen afbreuk aan het feit dat die mogelijkheid slechts betrekking heeft op een uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, “zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, [...] de onderdaan van een derde land beschermd [is] tegen gedwongen verwijdering”. Ook uit die bewoordingen blijkt dat het enkel gaat om een bescherming tegen gedwongen verwijdering en niet om een legaal verblijf gedurende de termijn voor vrijwillig vertrek.*

Het motief dat waarbij een termijn van dertig dagen wordt toegestaan, is slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel. Verzoekster kan artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren.

Inzake verzoeksters betoog dat verweerder rekening diende te houden met de elementen die zij aanvoerde in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de ongegrondheidsbeslissing inzake deze aanvraag en het bestreden bevel op dezelfde dag en door dezelfde ambtenaar werden genomen. In zoverre verzoekster zich beroept op de elementen die zij aanvoerde in het kader van voormelde aanvraag, is het niet kennelijk onredelijk dat dezelfde motieven niet worden opgenomen in het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij geen kennis heeft van de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 30 maart 2022 een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. De aanvraag wordt op 3 mei 2022 ongegrond verklaard en betekend op 30 mei 2022. Het beroep hiertegen is verworpen bij arrest nr. 282 976 van 10 januari 2023.

De overige elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden besproken in de synthesesnota van 4 april 2022:

“74/13

Kerngezin □ geen leden kerngezin. Betrokkene heeft altijd de mogelijkheid om een visum aan te vragen om een familiaal bezoek te brengen. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8 EVRM

Hoger belang minderjarige kinderen □ nvt

Gezondheidstoestand □ besproken medisch advies dd. 28.04.2022

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze gehandeld heeft bij het nemen van de bestreden beslissing.”

Verzoekster maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC